

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 80. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703123619120/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Taorminas berømte Amfiteater ligger norden for Byen paa en fremspringende, næsten isoleret Klippe, det antikke Tauro, hvoraf Navnet uddedes. Man følger en lille Sti, der fra Byens Udkant snor sig op over Klipperne, og opdager efter et Par Minutters Gang paa sin højre Side en stor muret Indhegning, hvis Fliser og Granitvægge er bedækkede med Kaktus. Dette var det store Bassin, hvor Sætraefningerne, Grækernes *ναυαγία*, leveredes. Langvejs fra over Bjergene ledtes Vandet hertil gennem uhyre Aquadukter, der i Romernes Tid paany opførtes, og hvoraf endnu Ruiner er tilbage. Gaar man et Tusind Skridt videre frem, standser man ved en Gitterport. Pladsen er indhegnet; en Cerberus bor i et lille Hus indenfor, og man maa erlægge sin Tribut her ligesom overalt i Italien, hvor alt er beregnet paa at drage Fordel af Barbarernes Nysgerrighed. Efter at vi med et Par Tari havde afskediget vor Cicerone, der med et Kort i Haanden allerede havde begyndt at fremplapre sin stereotype Rense, veltigerede vi over sonderbrudte Kapitæler, Marmorsøjler og Granitblokke ind paa Arenaen, og derfra op over Tilskuerbænkene til Galleriets øverste Rand, hvor vi satte os ned og udspændte vore Frakker paa nogle Agaver for at beskytte os mod den brændende Sol. Under Trykket af de store Forhold i Omgivelserne havde Ruinerne paa Afstand taget sig ganske ubetydelige ud, men nu forbavsedes jeg næsten ved deres Størrelse. Teatret var anlagt øverst oppe paa Klippens jævnt skraanende Overflade. Et Par Tusind Alen nedenfor de bageste Mure faldt Klippen stejlt af mod en Afgrund, paa hvis anden Side man saa' en Del af Byen og dybt under denne Strandbreddens hvide Krumninger, der langt borte løb ud i en Halvø. Over Baggrundens varme disige Toner løftede Ætna sig. Til højre stattede det murede Galleri sig til en lodret Klippevæg, oven over hvilken Mola viste sig med sine hvide Bygninger. Galleriets indvendige Side var prydet med en Afveksling af Søjler og Nicher, og nedenfor dette begyndte Bænkenes Rækker, udhugne i den haarde Sten og derhos saa vel konserverede, at man hvert Øjeblik tænkte sig at se togklædte Skikkelser myldre frem for at indtage deres Pladser. Den nederste, for Senatorer og de højere Patriciere bestemte Række var i en Højde af tre Alen adskilt fra Scenen, og da dette Teater kun blev benyttet til Skuespil, stod her i Midten det hellige Alter, paa begge Sider af hvilket Koret bevægede sig ud fra Orkestret. Muren, der dannede Baggrunden, var paa flere Steder aldeles nedstyrtet ligesom den Søjlerække, der løb foran, og hvor Statuer af Hermes og Apollon Musagetes havde været anbragte. Saa godt var Akustikens Love iagttagne, at naar man stillede sig nede paa Scenen, hørtes den sagteste Hvisken derfra ganske tydeligt paa de øverste Bænke, og da S. affyrede sin Revolver fra Orkestret ud imod Baggrunden, blev Knaldet med næsten

bedøvende Magt atter og atter tilbagekastede fra de omgivende Klipper. Indtil hen imod Aften blev vi her oppe, hensunkne i Beskuelsen af disse den storartede Naturs Dekorationer, lige overfor hvilke selv den højeste Kunst føler sig afmægtig, og gennemrængte af den Omgivelsernes højtidelige Tavshed, der, lige overfor Mindesmærker om forsvundne Tider og Slægter, fylder Brystet med større Tanker og dybere Indtryk end noget Skuespil i Verden. Da Solen endelig var gaaet ned bag Bjergene, gjorde vi, hvad de græske Tilskuere i sin Tid rimeligvis ogsaa have gjort: vi vendte tilbage til vort Hus, og „spiste Bedernes Kød og drak megen sød Vin dertil.“

Som bekendt er Sydens Tusmørke kun af kort Varighed. Natten bryder frem næsten med det sidste Glimt af den dalende Sol. Kappen svæbes om Skulderen, Stjernerne blinke frem, eller Maanen hæver sig majestætisk op af Havet. Natten er kommen og indbyder til sit hemmelighedsfulde, lokkende Skjul; en Vellugt af Blomster strømmer Dig i Møde, Du gribes af en forunderlig Aelse, en ubeskrivelig Længsel efter Livets Romantik, og Du gaar ingen Aften i Møde uden med et højt bankende Hjerter, som gik Du til et Stævnemøde med den smukke Pige, der hilste Dig i Morges, eller med den søvpilede skønne, der nu smuttede ind ad Døren og vist saa gerne lukkede Vinduet op, naar Du blot kunde synge og spille for hende ligesom din sortøjede Rival derhenne.

Natten overraskede da ogsaa os, medens vi drak vor Fogliette paa Hotel Tauros skrøbelige Balkon. Fra Dalen dybt under os opsteg denne krydrede, ubeskrivelige Duft, der udstrømmer fra Orange- og Mandelhaverne. Ikke et Vindstød, ikke en Fugls Flugt afbrød den drømmende Stillehed, og det var kun som svage Molakkorder, at Havets fjerne Vuggeviser hørtes nede fra Strandbredden. Christian Winthers glødende „Sang paa Fjeldet“ faldt os begge samtidigt ind, og det saa meget mere, som en Lysning imellem Trætoppene forkyndte os, at „Fuldmaanen hist den røde hæver sig op“. Det var en gripende, berusende Sammensmeltning af Alverdens Poesi; men paa en Gang afbrødes Stilleheden af en Sang, hvis udmærkede Skønhed ogsaa skyldtes det fortræffelige Foredrag og det smukke Guitarakkompagnement. Det var et Selskab af Katanesere, der ad en anden, besværligere Sti langsomt kom gaaende op imod Hotellets Have. De fleste var unge, smukke, livsglade Folk, der straks, saa snart de var komne over Dørtærskelen, raabte paa Lys, Makaroni og Vin, og efter en hæflig Indbydelse fra deres Side var vi to fremmede snart indlemmede i den muntre Kreds. Et stort Bord blev besat med Blomster og Karaffer, Lysene blev tændte, og rundt om de dampende Maka-